

РЕШЕНИЕ № 353

гр. София, 02 октомври 2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на осемнадесети септември, две хиляди и дванадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕЛИЯНА КАРАГЪЗОВА

ЧЛЕНОВЕ: ФИДАНКА ПЕНЕВА

ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА

при секретар **ИВАНКА ИЛИЕВА**
и в присъствието на прокурора **МАДЛЕНА ВЕЛИНОВА**
изслуша докладваното от съдията **ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА**
н. д. № 1208/ 2012 година

Касационното производство е образувано по жалба на частния обвинител и граждански ищец С. В., подадена чрез упълномощения ѝ повереник, срещу въззивно решение №149 от 10.05.2012г. на Софийски апелативен съд /АС/, обявено по внохд №222/2012г., с което е изменена присъда №1 от 18.01.2012г. на Окръжен съд /ОС/- Враца.

В касационната жалба се релевира съществени нарушения на процесуалните правила, обосновават неправилно приложение на материалния закон и явна несправедливост на наложеното на Н. П. наказание за престъпление по чл.115 от НК, и довели до ограничаване правата на конституирания в качеството на пострадало лице в досъдебната фаза и на частен обвинител в съдебния процес, родител на жертвата Н.В.. Поставя се акцент на наличната доказателствена непълнота по отношение на механизма на престъпното деяние /начин на нанасяне на ударите и тяхната последователност/, мотивите, подбудите и целите за извършването му, възможното участие в него на приятеля на подсъдимата - П. М.. Обръща се специално внимание на процесуалната наложителност от назначаване и изслушване на допълнителна съдебно-медицинска експертиза, от изследване на намерените при огледите на местопроизшествието и на трупа вещи и следи /бутилки, угарки от цигари/ и сравняването им с ДНК профила на П. М. и М. П., от проверка на регистрираните мобилни телефонни разговори на Н. П. в нощта на убийството.

Аргументира се отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото на прокурора, за провеждане на ефективно и пълно разследване, необходимо за лимитиране на правните очертания на инкриминираното престъпление по чл.116, т.т.6 и 7 от НК и за идентифициране на други лица, съпричастни към неправомерното посегателство против живота на човека.

Алтернативно се предявява и искане за уважаване на приетия за съвместно разглеждане в наказателното производство граждански иск, за причинени с престъпното деяние неимуществени вреди, в пълен размер.

Депозирана е и касационна жалба от подсъдимата Н. П., обективираща израз на недоволство от определената при условията на чл.58а, ал.1 от НК наказателна санкция, несъобразена с младежката ѝ възраст, направените от нея самопризнания и заявеното искрено разкаяние, и съдържаща бланкетни оплаквания за прекомерна завишеност на присъденото обезщетение за неимуществена обезвреда.

В съдебно заседание на 18.09.2012 година, частният обвинител и граждански ищец С.В. и нейният договорен адвокат се явяват лично, поддържат изцяло жалбата и представят допълнение към нея, словно материализиращо емоционално послание на майката на убитата към съда.

В своето писмено изложение В. предлага собствена интерпретация на известните по делото факти за извършеното умъртвяване на 15-годишно дете; поставя множество въпроси, неполучили житейски логичен отговор при наказателното разследване; и апелира за справедливо възмездие за тежката загуба на единствената ѝ дъщеря - смисъл на живота и надежда за бъдещето.

Подсъдимата Н. П., след декларирано нежелание за участие в съдебното производство, се представлява от служебен защитник, който възпроизвежда пред настоящия състав доводите в подкрепа на визираните в касационната жалба основания и пледира за уважаването им.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура дава мотивирано заключение за оставяне в сила на въззивното решение, постановено при стриктно съблюдаване на процесуалноправните и материалноправни норми.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, в пределите на инстанционната проверка по чл.347 НПК, взе предвид следното:

С присъда №1 от 18.01.2012г., по нохд №573/2011г., след проведено съкратено съдебно следствие в предвидената в чл.371, т.2 от НПК хипотеза, Врачански ОС е признал Н. Х. П. за виновна в това, че на 24.03.2011 година, в гр.Мездра, умишлено умъртвила Н. Д. В., поради което и на основание чл.115, вр.чл.58а, ал.1 от НК ѝ наложил наказание 13 /тринадесет/ години и 4 /четири/ месеца ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, при първоначален строг режим на изтърпяване.

Със същия съдебен акт е ангажирана и гражданската отговорност на подсъдимото лице, което е осъдено да заплати в полза на гражданския ищец С.Д. В. /наследник на починалата/ сумата от 1 310 лева, представляваща обезщетение за имуществените вреди - пряка и непосредствена последица от престъплението, и неимуществена обезвреда, индивидуализирана в размер на 150 000 лева, ведно със законните лихви.

Визираната присъда е била предмет на въззивна проверка, финализираща с решение №149 от 10.05.2012г. на Софийски АС, по внохд №222/2012г., с което е изменена, чрез увеличаване на наказателната санкция ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА на 13 /тринадесет/ години и 6 /шест/ месеца, и на обезщетението за претърпени неимуществени вреди на 250 000 лева.

Касационната жалба на частния обвинител и граждански ищец С. В. е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При осъществения съдебен контрол, настоящият състав не констатира допуснати в рамките на досъдебното и съдебно производство съществени процесуални нарушения, предпоставили накърняване на правата на С. В., в качеството ѝ на пострадало лице и на конституирана страна.

В съответствие с установения в чл.74-75 от НПК нормативен регламент, след започване на наказателното преследване срещу неизвестен извършител на 24.03.2011г., по д.п. №138/2011г., по описа на РУ-„Полиция“, гр.Мездра и при изрично заявеното на 29.03.2011г. от С. В. /майка на починалата Н./ желание за участие в досъдебната фаза на процеса, пострадалата е уведомена за своите права /да бъде информирана за хода на производството; да прави искания, бележки и възражения; да ѝ бъдат предявени материалите по разследването; да обжалва актовете,които водят до прекратяване и спиране на наказателното производство; да има повереник/, последователно охранявани и стриктно спазени от досъдебните органи.

Безспорно е, че при запознаване на пострадалото лице със събраните и проверени във финализиращата досъдебна фаза на процеса доказателства, упълномощеният от С. В. адвокат В. С. след направено волеизявление, че няма доказателствени искания, е предявил претенции за преквалификация на инкриминираното деяние по чл.116, ал.1, т.6 и 7 от НК - убийство с особена жестокост, по особено мъчителен начин и с користна цел, които не са уважени от наблюдаващия прокурор при ОП – Враца.

С постановление от 31.10.2011г., представителят на обвинителната власт, след обтоен преглед на приобщената доказателствена съвкупност и позовавайки се на научните мнения на вещите лица, изготвили комплексната психиатрично-психологическа и съдебно-медицинска експертизи, сочещи че при Н. П. не са установени психопатологични механизми на мотивация и поведение, и че смъртта на жертвата е настъпила бързо от остра масивна кръвозагуба, вследствие на прерязването на сънната артерия с нож, е аргументирал недоказаност на обвинителната теза за извършено посегателство по чл.116 от НК, което е изцяло в обсега на правомощията му.

Прокурорът, осъществяващ функцията по ръководство в досъдебната фаза на наказателното производство, е суверенно оторизиран с повдигане на обвинение за престъпления от общ характер, в рамките на което, въз основа на инкорпорираните доказателства, след аналитична преценка и по вътрешно убеждение да опише релевантните факти, сумиращи инкриминираното престъпление; да лимитира правната му квалификация; и визира неговият автор, ангажирането на чиято наказателна отговорност се преследва.

Съгласно установените от българското и европейско законодателство стандарти, и практиката на ВКС и на Европейския съд в Страсбург по приложението на чл.6 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, справедливият процес изисква създаване на ефективни средства за защита на пострадалите лица и осигуряване на гаранции за реализация на процесуалните им права, при образувано по инициатива на прокурора наказателно дело за извършено престъпление от общ характер, но в рамките на повдигнатото от представителя на държавата фактическо и юридическо обвинение, което е стриктно съобразено в разглеждания казус. Член 6, параграф 1 от КЗПЧОС не гарантира обаче правото на преследване или осъждане на трети страни за криминално посегателство, и не обезпечава възможността на засегнатия от престъпление /нарушение/ да оказва влияние върху правните очертания на инкриминираното неправомерно деяние.

/Перез Ърещу (GC), номер 47287/99, &70, ЕСПЧ 2004-I; Д. срещу България, номер 23057/03, & 39, ЕСПЧ 2009-V;/

Предложената аргументация за липса на дерогирани императивни предписания, относими към процесуалния статут на пострадалото лице и за възложената от Конституцията и от Наказателно-процесуалния кодекс на държавния обвинител компетентност, обосновават заключение за отсъствие на лимитираното в чл.249, вр.чл.248, ал.2, т.3 от НПК основание,

предпостващо прекратяване на съдебното производство в стадия -подготвителни действия за разглеждане на делото в открито заседание и връщане на делото на прокурора, за отстраняване на процесуални нарушения.

Упражняване на посочените права и задължения на съдията-докладчик не налага и оспорваната от повереника на С. В. правна квалификация на инкриминираното деяние, чието очертаване е изцяло в прерогативите на прокурора, и твърдяната доказателствена непълнота, която е извън обхвата на изчерпателно визираните в чл.248, ал.2 от НПК въпроси, предмет на обсъждане от съответния орган и несъмнено е преодолима при разглеждане на делото от първостепенната и въззивна инстанции, в централната фаза на наказателното производство - съдебният процес.

Действително заявените в касационната жалба доказателствени искания не са удовлетворени от решаващия съд и претендираните процесуално-следствени действия не са осъществени, поради избора по искане на подсъдимата Н. П. ред за разглеждане на делото, предвиден в Глава двадесет и седма от НПК–Съкратено съдебно следствие в производството пред първата инстанция и преценката на компетентния орган за наличните предпоставки за провеждане на желаната диференцирана процедура.

Признанието на фактите в обстоятелствената част на обвинителния акт, заявено от Н. П. в съдебно заседание на 18.01.2012г., пред Врачански ОС е обосновоало правоприлагането на особените процесуални норми на чл.370-374 от НПК, в очертаната в чл.371,т.2 от НПК алтернативна форма.

Първостепенният съд при съблюдаване на основополагащото начало на чл.31 от Конституцията, възпроизведено в чл.116 от НПК, за недопустимост повдигнатото обвинение и присъдата да се базират единствено на самопризнание, е провел предварително изслушване на страните и при категорична увереност, че изричното волеизявление на подсъдимата, словно материализиращо съгласие с тезата на прокурора за осъществено на 24.03.2011г., в гр.Мездра убийство на Н. В., е подкрепено от доказателствените материали, приобщени при досъдебното разследване, е обявил че при постановяване на съдебния акт ще ползва направените признания, без да събира доказателства за фактите в обвинителния акт.

Производството, последвало категоричната и безусловна декларация на Н. П. и мотивираното от нея определение по чл.372, ал.4 от НПК, е проведено с проявена професионална прецизност и при строго изпълнение на императивно предписаното от особените разпоредби, касаещи правно регулираната в чл.371, т.2 от НПК хипотеза на съкратено съдебно следствие.

Приложението на предвидената в Глава двадесет и седма от НПК, като възможност за развитие на съдебния процес, диференцирана процедура не обуславя обаче изводи за ограничени процесуални права на встъпилата на 18.01.2012г., в качеството на частен обвинител в съдебната фаза на наказателното производство, пострадала С.В..

Решението за предварително изслушване на страните с последващо съкратено следствие е израз на правомощието на органа по процесуално ръководство - първостепенния съд, по свой почин или по заявено искане на подсъдимия, да определи реда за провеждане на съдебното производство. Предоставената власт е ограничена, чрез посочване на критериите, от които трябва да се ръководи съдът, при произнасянето по този въпрос.

Така очертаната позиция се потвърждава изрично от въведените със ЗИДНПК (ДВ, бр.109 от 23.12.2008 г.) промени. Според актуалната редакция на чл.370, ал.2 НПК съдът не може да отхвърли искане на подсъдимия за предварително изслушване, съответно – за допускане на съкратено съдебно следствие, при наличието на условията по Глава двадесет и седма от НПК. Основание за отказ по чл.370, ал.1, във вр. с чл.371, т.2 НПК е липсата на визираните в чл. 371, т. 2 НПК и чл. 372, ал. 4 НПК предпоставки – признание на фактите по обвинителния акт, съчетано със съгласието да не се събират доказателства за тези факти и обезпеченост на самопризнанието с изискуемия се интензитет от приобщените в досъдебното производство доказателства. Недопустимо е решаващият орган да откаже предвидената диференцирана процедура с мотиви, базирани се на тежестта на престъплението, намерила отражение в настъпилите общественоопасни последици и в предвидените наказателни санкции; на личната опасност на дееца (предходни осъждания, характеристични данни); на фактическа и правна сложност на делото; на обоснована от интересите на правосъдието необходимост от съдебно следствие по общия ред; или на това, че процедурата не е предвидена като алтернатива на съдебното следствие при бързото и незабавното производство по Глава двадесет и четвърта, и Глава двадесет и пета от НПК. Това не може да бъде направено и по съображения за несправедливост на наказанието с оглед на задължителното приложение на чл.58а от НК – материалноправна привилегия, предназначена да компенсира подсъдимия в замяна на проявеното съдействие за бързото и ефективно приключване на делото, още повече, че подобен подход е в конфликт с презумпцията за невинност.

/Тълкувателно решение №1/06.04.2009г., по т.д. №1/2008г. на ОСНК на ВКС/

Неправилно е отказът на решаващия орган да бъде предпоставен и от релевираните от участващите в съдебния процес страни нови обстоятелства и от възможното събиране и проверка на подкрепящи ги доказателства, които са от значение за определяне фактическия състав на инкриминираното деяние и сочат на основание за прилагане на закон за същото, еднакво, по-тежко или по-леко наказуемо престъпление, при съществено изменение на обвинението.

При диференцираната процедура по Глава двадесет и седма от НПК, подобно на допустимата за подсъдимия защита, правомощията на прокурора по чл.287, ал.1 от НПК, и свързаните с това процесуални права на представителя на частното обвинение остават ограничени в обхвата на описаните и признати фактически положения по обвинителния акт. В тези предели могат да се установяват и противопоставят правопроемачи и правопогасяващи обстоятелства, свързани с приложимия материален закон, с предпоставките и съдържанието на наказателната отговорност. В обсега на същите са

излагане на съображения за необходимост от приложение на относимите основни институти на наказателното право; очертаване на аргументи за обективните и субективни признаци на престъпния състав и обосноваването от тях правна квалификация; релевиране на възражения за наказателна неотговорност и погасителна давност; предлагане на доводи за индивидуализация на санкционните последици и начина им на изтъпяване.

Логическо следствие от това е възможността за прилагане на чл.287, ал.1, вр.чл.374 от НПК, при предвидената в чл.371, т.2 от процесуалния кодекс алтернатива на съкратеното съдебно следствие, само при условие на съвместимост с фактологията по обвинителния акт, като то се изчерпва с хипотезата - повдигане на обвинение за по-тежко наказуемо престъпление, без съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението.

При налично описание на значимите за престъпната съставомерност факти в прокурорския акт, неправилно интерпретирани при лимитиране на правните очертания на инкриминираното посегателство, /на каквито обстоятелства не индицира конкретиката по настоящото дело/, е допустимо изменение по чл.287, ал.1 от НПК, в особеното производство по чл.370-374 от НПК.

Изведеното заключение не обосновава обаче накърнени права на представителите на държавната обвинителна власт и частното обвинение.

Упражнявайки предоставената му от закона компетентност по чл.246 от НПК, прокурорът при формирано вътрешно убеждение и ясно изразена воля, че са събрани при досъдебното разследване необходимите доказателства за разкриване на обективната истина, е повдигнал обвинение срещу подсъдимия, чрез внесения в съда акт, индивидуализирано по време, място, механизъм на извършване на престъплението, пострадали лица, размер на причинените вреди и квалифициращи признаци. Процесуалните права на частния обвинител като акцесорна /допълнителна/ страна, встъпила в процеса, за да подпомогне наказателното преследване, осъществявано от държавните органи, за да съдейства в едно производство, което е било образувано и се движи независимо от волята му, са предопределени от характера и параметрите на обвинителната теза, съответно те са производни на тези в обсега на компетентността на представителя на държавата.

Признанието на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, при условията на чл.371, т.2 от НПК, предполага реализация на претендираната наказателна отговорност на посочения подсъдим за инкриминираното престъпно деяние, очертано от прокурора и поддържано от частния обвинител чрез фактическото обвинение, и удовлетворява преследваните с производството по чл.370-374 от НПК цели.

Особената процедура, уредена в **Глава Двадесет и седма** е насочена към обслужване на обществен интерес чрез ускоряване на наказателния процес и изградена на базата на разумния компромис между обвинението и защитата. Прилагането ѝ води до предоставяне на процесуалноправни и материалноправни ползи, съответно – възлагане на тежести на основните страни в съдебното производство. Прокурорът и частният обвинител са улеснени в осъществяването на дейността по доказване на своята теза като постигат бързо осъждане и своевременно санкциониране на престъпленията, но са обвързани от закона да приемат по-голяма снизходителност при индивидуализация на наказателната отговорност, в рамките на повдигнатото фактическо обвинение. Подсъдимият получава по-леко наказание, но същевременно се съгласява с известни процесуални ограничения, свързани с възможността да спори по описаните от прокурора факти и във връзка с това -да участва непосредствено и лично в събирането и проверката на доказателствените средства, подкрепящи или оборващи обвинителната теза.

В тази насока законът стеснява обсега на процесуалните искания и действия на страните, и неминуемо редуцира претенциите за нарушени права.

За пълнота на изложението, настоящият състав счита за необходимо да акцентира на обстоятелството, че релевираните в касационната жалба оплаквания, индициращи на доказателствена непълнота по отношение на механизма на престъпното деяние /начин на нанасяне

на ударите и тяхната последователност/, мотивите и подбудите за извършването му, и на процесуална наложителност от събиране и проверка на гласни и писмени доказателства, от назначаване и изслушване на допълнителна съдебно-медицинска експертиза, от изследване на намерените при огледите на местопроизшествието и на трупа вещи и следи / бутилки, угарки от цигари/ и сравняването им с ДНК профила на П. М. и М. П., с цел лимитиране на правните очертания на инкриминираното престъпление по чл.116, т.т.6 и 7 от НК и идентифициране на други лица, съпричастни към неправомерното посегателство против живота на човека, не обосновават безусловно изводи за ограничаване правата на частния обвинител, дори при възможното разглеждане на делото по общия ред в съдебната фаза на процеса

Аргументи за това се съдържат в правния статут на частния обвинител като акцесорен /допълнителен/ процесуален субект, който действа винаги и само наред с прокурора, изпълнявайки функцията по поддържане на обвинението, но без да може да го замести в неговите правомощия. Именно затова частният обвинител е длъжен да приеме делото в положението, в което го намира, съгласявайки се с всички осъществени до неговото встъпване процесуални действия и ограничавайки се да вземе участие в предстоящата процесуална дейност в съдебното производство. Извикан да съдейства на държавното обвинение, чрез излагане на доводи и представяне на доказателства, подкрепящи обвинителната теза, несъмнено частният обвинител не е абсолютно обвързан със становищата на прокурора и се ползва с нужната самостоятелност при упражняване на процесуалните си права по чл.79 от НПК /чл.78, ал.1 и 2 от НПК/. Последните обаче могат да бъдат реализирани само в рамките на повдигнатото от представителя на държавната власт срещу определен обвиняем /подсъдим/ фактическо и юридическо обвинение за конкретно извършено престъпление от общ характер, поради което конституираната като частен обвинител страна не може по своя воля да инициира образуване на наказателно производство за други престъпни посегателства или спрямо други лица, различни от посочените от прокурора, и е лишена от правомощията по чл.287 от НПК. Закономерна последица от това е невъзможността на С. В. да измени обвинението срещу Н. П. по чл.116, ал.1, т.т.6 и 7 от НПК, при надлежното уважаване на доказателствените искания на нейния повереник и при евентуалното доказване на нови обстоятелства, сочещи на *особена жестокост, особено мъчителен начин и користна цел* на инкриминираното убийство, без процесуалната намеса на прокурора по предвидения в чл.287 от НПК ред, в хода на проведения състезателен съдебен процес.

Изложените съображения за правното положение на пострадалото лице и на частния обвинител в наказателното производство, и за особеностите на осъществената в съдебната фаза на процеса диференцирана процедура формират вътрешното убеждение на настоящия състав за липса на консумирано касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, довело до ограничаване правата на С. В. - майка на жертвата на инкриминираното неправомерно посегателство срещу живота на човека.

При съблюдаване на описаните в обвинителния акт и признати от Н. П. фактически положения за престъпното деяние против личността е приложен материалният закон и отмерена наказателната отговорност на подсъдимата, чрез налагане на санкция по чл.115 от НК, в предвидения максимум като размер, с последващо редуциране при условията на чл.373, ал.2, вр.чл.372, ал.4, вр.чл.371, т.2 от НПК и чл.58а от НК – ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, за срок от 13 /тринадесет/ години и 6 /шест/ месеца .

Правилен е съдебният акт и в гражданско-осъдителната му част.

След обективен и всестранен анализ на значимите факти, Софийски АС е извел заключение за основателност на предявения от С. В. и приет за съвместно разглеждане граждански иск за неимуществени вреди и за неговата доказаност в очертаните параметри от 250 000лв., в които е уважен.

Въззивният съдебен състав е изследвал понесените болки и страдания от майката на убитата Н., при трагичната загуба на 15-годишно дете; анализирал претърпените душевни травми, отчитайки силната сърдечна връзка, топлите отношения на обич и привързаност, положените от С. В. усилия за отглеждането, възпитанието и всестранното развитие на починалата, оказваната ѝ непрекъсната морална и материална подкрепа; преценил отнетите завинаги надежди и очаквания на родителя да види своята дъщеря пораснал и достоен човек, да разчита на нея в трудни моменти.

В съответствие с обезпечаващите предявените граждански иски доказателства и при стриктно спазване на очертаните в чл.52 от ЗЗД критерии за справедливост, е определена сумата, дължима от съпричастното към престъплението по чл.115 от НК лице, която да репарира настъпилата за пострадалото лице неимуществена вреда, със смъртта на Н. В..

Мотивацията на въззивния съд в обявеното решение се споделя от касационната инстанция, поради което то не следва да бъде коригирано в желаната от гражданския ищец посока, като декларативността на поднесените възражения в депозираната жалба обективно пречатства възможността за произнасяне по изискуемия се обстоятелствен начин.

НЕОСНОВАТЕЛНА е и касационната жалба на подсъдимото лице.

Правилно контролираната инстанция, на базата на признатите и установени в пределите на особената процедура по чл.370-чл.374 от НПК факти, при съобразяване с тежестта на престъплението, с личната опасност на дееца, с отегчаващите и смекчаващи вината обстоятелства, е диференцирала наказателната отговорност на Н. П..

При индивидуализация на санкцията въззивният състав, възприемайки аргументацията на първостепенния съд е отчел конкретиката на характеризиращите инкриминираното посегателство обективни и субективни престъпносъставомерни признаци /време; място; механизъм на извършеното, реализиран чрез нанасяне на четири удара с нож в областта на шията и индициращ на интензитета на упражненото насилие; медикобиологичните белези на телесните увреждания на жертвата, довели до смъртта; и измеренията на прекия умисъл като форма на виновно поведение/.

Проявен е юридически усет с отдаденото значение на съпровождащите инкриминирания акт прояви на жестокост и коравосърдечие на подсъдимата, които не субсумират квалифициращи признаци на неправомерното деяние, и и на последващите престъплението действия, сочещи на отнемане на вещите /дрехите и мобилен телефон/ от жертвата, на опит за укриване на следите от извършеното посегателство против човешкия живот и на положени усилия за въвеждане в залуждение на разследващите органи.

Обосноваващи наложеното наказание са и фактическите данни за личността на Н. П., очертани в характера и спецификата на престъпното деяние - отражение на нейните обществени, психологически и индивидуални качества; и съдържащи се в приобщената доказателствена съвкупност за съдебното ѝ минало /осъждана/, социален статус /обременен от лоши характеристични справки и регистрация за множество криминални посегателства/, възраст и процесуално поведение в хода на разследването.

В коментирания аспект ВКС не споделя депозираните оплаквания за недостатъчна оценъчност на личната опасност на автора на престъплението. Настоящата инстанция не възприема лансираната теза за омаловажаване на ролята на направеното от Н. П. признание на изложените в обвинителния акт факти, на младежката ѝ възраст и на заявеното разкаяние. Формалното волеизявление на подсъдимата в открито съдебно заседание на 18.01.2012 година, предпоставило съблюдаване на императивните предписания на чл.373, ал.2, вр.чл.371, т.2 от НПК и предопределило прилагане на разпоредбата на чл.58а, ал.1 от НК, не следва да се разглежда изолирано от оказаното обективно съдействие в рамките на наказателния процес, да се интерпретира допълнително при лимитиране на смекчената по силата на закона отговорност и да се отъждествява с безнаказаност.

Контролираната инстанция не е пренебрегнала и обстоятелствата, сочеши на възрастта и искреното разказание пред решаващия съд, които в контекста на предложената аргументация за тежестта на инкриминираното деяние и неговия обществен отзвук, и при съпоставяне с обсъдените фактически данни, свързани с личността на Н. П., не обуславят редуциране на определения срок ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.

Анализираната фактология, относима към вида, съдържанието и параметрите на търсената и реализирана наказателна отговорност, не обосновава явна несправедливост на наложената на подсъдимото лице наказателна санкция, по смисъла на чл.348, ал.1, т.3, вр.ал.5, т.1 от НПК. Очертаната конкретика изисква адекватни на репресивната и поправително-възпитателна функции на наказанието санкционни последици и формира заключение за необходимост от социална изолация на подсъдимата П. през посочения период от 13 /тринадесет/ години и 6 /шест/ месеца, за постигане целите на индивидуалната и генерална превенция.

Справедливо е отмерена и неимуществената обезвреда.

В съответствие с фактите по делото за престъпната съставомерност на инкриминираното поведение на Н. П., в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с настъпилия за Н. В. необратим и фатален общественоопасен резултат, са убедителните изводи на въззивния съд за налично правно основание /непозволено увреждане/, предполагащо ангажиране на гражданската отговорност на подсъдимата.

Подробна и доказателствено обезпечена е изложената в постановеното решение мотивация по прилагане разпоредбите на чл.52, вр.чл.45 от ЗЗД. Присъденото на С. В. обезщетение е в стойностен израз, съизмерим с претърпените от нея, при нелепата смърт на единственото ѝ дете, неимуществени вреди.

По изложените съображения, касационният състав счита, че в пределите на възложената му компетентност в настоящото производство, образувано по жалби на частния обвинител и граждански ищец С. В., и на подсъдимата Н. П., следва да остави в сила атакувания съдебен акт на АС-София, с който е изменена присъда №1 от 18.01.2012г. на Врачански окръжен съд, по нохд №573/2011г.

Воден от горното и на основание чл.354, ал.1, т.1 НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение №149 от 10.05.2012г., постановено по внохд №222/2012г., по описа на Софийски АС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: [подпис]

[подпис]